

Sygn. akt II Kzw 41/19

POSTANOWIENIE

29 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy II Wydział Karny w Łomży w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Małachowska

przy udziale -

po rozpoznaniu w sprawie **M. W.**

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Zambrowie

z dnia 8 marca 2019 roku, sygn. akt II Ko 164/19 (IIK 39/18)

w przedmiocie odmowy umorzenia grzywny

na podstawie art. 437§ 1 kpk w zw. z art. 1 § 2 kkw

postanawia:

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 8 marca 2019 roku w sprawie sygn. akt II Ko 164/19 (IIK 39/18) Sąd Rejonowy w Zambrowie odmówił skazanemu M. W. umorzenia grzywny w kwocie 2000 złotych.

Powyższe postanowienie w całości zaskarżył zażaleniem skazany podnosząc, iż nie zgadza się z tym rozstrzygnięciem z uwagi na fakt odbywania przebywania w zakładzie karnym, w którym nie jest zatrudniony odpłatnie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie jako bezzasadne na uwzględnienie nie zasługiwało.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 51 k.k.w. fakt niemożności zaspokojenia przez skazanego, z przyczyn od niego niezależnych, orzeczonej grzywny, może uzasadniać jej umorzenie w całości lub w części tylko w sytuacji, gdy jej wyegzekwowanie w innej drodze, choćby w drodze postępowania egzekucyjnego, okazało się niemożliwe. Słusznie wskazał Sąd pierwszej instancji, że skoro w przedmiotowej sprawie, w stosunku do skazanego, postępowanie egzekucyjne nie zostało przeprowadzone, to w takiej sytuacji umorzenie grzywny byłoby rozstrzygnięciem przedwczesnym. Oświadczenie skazanego, że nie jest w stanie dokonać zapłaty należności, bez stosownej urzędowej weryfikacji stanu jego majątku i możliwości płatniczych, nie mogło stanowić dla sądu wystarczającego dowodu dla stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Dopiero bowiem, po bezskutecznych czynnościach egzekucyjnych podjętych przez komornika i po stwierdzeniu przez niego niemożności ściągnięcia należności w drodze egzekucji, istnieje możliwość ich umorzenia. Tak więc możliwość taką sąd rozważa dopiero wówczas, gdy nie istnieje szansa przymusowego ściągnięcia należności oraz gdy nie byłoby możliwe wykonanie grzywny w formach zastępczych.

Z pewnością fakt osadzenia w zakładzie karnym oraz stanowiący jego typową konsekwencję fakt pogorszenia się sytuacji materialnej, nie należą do okoliczności od skazanego niezależnych. Są one bowiem konsekwencją popełnionego przez niego przestępstwa, a więc świadomego i dobrowolnego naruszenia przepisów prawa karnego.

Mając na względzie powyższe Sąd nie uwzględnił argumentacji skazanego przedstawionej w zażaleniu prowadzącej się w istocie do polemiki z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego, stanowiącymi próbę wykazania, iż M. W. nie ma możliwości uregulowania istniejących należności sądowych i bez przeprowadzenia wymaganego postępowania grzywna powinna mu zostać umorzona.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak na wstępie.

SSO Jolanta Małachowska